

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2018. húsvét

Táncolni az Úr előtt

Saul halála után Dávid lett Júda királya. Ezzel elkezdődött az ő felemelkedése. A hagyomány szerint Izrael összes törzsének képviselője, az ún. nép vénei elmentek Hebronba, és Dávidot 30 esztendőskorában királyukká kenték fel. Ezt követően háborúba keveredett a filiszteusokkal, akik halálra keresték őt. Ezek az ószövetségi események politikai és katonai értelemben is őt tették a hatalom elismert birtokosává. (2Sám 1-5. fejezet) Meghívása pedig beteljesedett azzal, hogy a szövetség ládáját Jeruzsálembe vitte. „Dávid pedig s egész Izrael játszott az Úr előtt mindenféle fahangszeren, lanton, hárfán, dobon, csörgőn és cintányéron.” (2Sám 6,5) Ez az út volt az ő királysága papi vonatkozásának kinyilvánítása. Ő magát az Örökkévaló küldöttjének tekintette. Az egységes népet az Ő akarata szerint kívánta kormányozni. Ez mutatkozik meg abban, hogy a frigyláda átvitelekor

efődot, papi ruhát viselt. Mindezt pedig olyan odaadással tette, hogy az Írások külön is tanúságot tesznek erről. „Dávid teljes erejéből táncolt az Úr előtt.” (2Sám 6,14)

A zsoltárok imájában is megjelenik a buzdítás Isten dicsőítésére hangszerekkel és körtáncal. Az újszövetségi Isten népe is a korai egyházban, a zsidó hagyományokat követve táncal is dicsőítette Jézust. Ez a gyakorlat a pogányságból megtért közösségek és az új szellemi irányzatokkal történt viták közepette háttérbe szorult, de motívumai mindig is megvoltak az egyházi közösségekben. A liturgikus vonulások és a körmenetek az ember Istenhez kapcsolódásának ezt az ősi gyakorlatát hordozzák magukban. Különböző lelkiségi mozgalmak, imacsoportok, kulturális csoportosulások vagy etnikai közösségek mind a mai napig hirdetik az Istenhez fordulás ilyenén formáit.

A mozgás ösztönössége és az automatikussá vált szabályos lépések egybekapcsolódása az egész embert, testestől és lelkestől serkentik arra, hogy kifejezze önátadását az Úrnak. Magam a foglalkozásaim során gyakran szoktam segítségül hívni a ritmikus mozgásokat és a táncot, hogy érzelmileg rá tudjunk hangolódni a krisztusi értékek befogadására. Isten az embert a teremtés folyamatában egy olyan úton indította el, ahol a kultúra jelzőfényeinek formálhatja saját életét és jövőjét. Éppen ezért, amikor a kultúra területeit megalkotjuk, és a

hozzájuk kapcsolódó tapasztalásokat beépítjük életünkbe, akkor azt a képességet is erősítjük önmagunkban, amit Dávid az ő papi küldetésében átélt. Egységbe rendeződnek életünk különböző területei Isten körül. A szent ünnepek alkalmával megengedhetjük magunknak, hogy a liturgikus cselekmények és a kultúra megszentelt kifejezési módja a misztériumok közelébe vonzzanak minket. Kísérjen bennünket Urunk áldása, hogy legyen elég lelkesedésünk teljes erőből felé fordulni.

Karesz atya

A kereszt

Tudd meg, Jézus, valami szépet akartam volna tenni Érted, tündökölni, ahogy kívánod, meghódítani a világot!

Tudd meg, Jézus, csalódtam Benned, hidd el, semmi értelme ennek, megingott a talaj alattad, életed a romlásnak adtad!

Én lelkesedtem és lobogtam, de most itt látlak elhagyottan, itt látlak válladon kereszttel, én más úton mennék, eressz el!

Miért nem szólsz? Csak nézel énrám, keresztedet vonszolva, némán, Te, óriási, szótlan árnyék, örülnél, ha én is így járnék?

Miért nem szólsz? Csak nézel egyre, mennék én Veled föl a hegyre, csak ne a Gyehennába élve, csak ne a Koponyák Hegyére!

Csak tudnék elfordulni Tőled, elfelejteni, hogy megölnek! Csak ne látnám folyni a véred! Ne látnálak, ne szeretnék!

Tudom, mit mondasz, véres árnyék: egy kereszt mindenkire vár még, mindenki találkozik egyszer a megfeszített Szeretettel!

Nem lehet Téged kikerülni, nem lehet Tőled menekülni, Tenélküled mindenki árva, megyek, Uram, a Golgotára!

Allelujától Allelujáig

A hamvazószerda előtti vasárnapon egy távolabbi templomban voltam. A szentmisében feltűnt, milyen sok az ének, a Miatyánk is énekelve hangzott el. A kántor annyit orgonált, amennyi csak belefért az időbe, valósággal tobzódunk a zenében. Aztán az előírás szerinti alleluja eléneklése után az ol-tártól felhangzott az Alleluja búcsúztató, melyhez az alleluját a nép énekelte:

„E nap még hangzik az alleluja, a böjtben elnémul szép dallama. Elüzi bűnünk szégyene és bánata. (Alleluja, alleluja, alleluja) Számkivetés e földi lét, örök húsvétal vár az ég, s nem hagy el többé minket ott az alleluja. (Alleluja, alleluja, alleluja)”

Nagy hatással volt ránk, énekes formában jobban átéljük, hogy a kezdődő nagyböjtben nem énekelhetjük az alleluját.

Tudjuk, a nagyböjtnek része a zenétől való megfosztás is, elmarad az alleluja és a Glória, az orgonazene csak az énekek kíséretére szorítkozik, a böjti énekek szomorkásabb dallammal szólnak; nagycsütörtök estétől az orgona, a csengők és a harangok is elnémulnak. Mindezek a nagyszombat esti feltámadási szertartásban térnek vissza, a húsvéti kitörő örömben. Az alleluja visszaadása éppoly ünnepélyes, mint a búcsúztatója. Az előénekes éneкли:

„A vágyva vágyott éneket ez éj visszaadja, mert feltámadt Krisztus. Hát figyeljetek reám, vegyétek át tőlem,

hogy együtt zenghessük: Alleluja” – és folytatjuk a 117. zsolttárral.

Ez a két énekes fohász mintegy keretbe foglalja a nagyböjti zenei életet.

Az énekek, zenének kettős szerepe van a liturgiában. Szolgál az Istennek és az embereknek. Nézzük csak meg az Ószövetségben a zsolttárokat: több zsolttár előtt zenei utasítások vannak, a hangszerek vagy éneklés megnevezésével.

Istennek csak a legnemesebbet, legszebbet adhatjuk. Hódolunk előtte testtartásunkkal, mozdulatainkkal, szavainkkal és éneklésünkkel, igyekszünk egész lényünkkel hozzá fordulni, neki csak szépen énekelhetünk! Épp ezért időről időre áttekinti az egyház az alkalmazott énekeket, és kivieszi az énekek sorából azokat, amelyek valamilyen szempontból nem felelnek meg, pl. nehezen énekelhetőek a sok-sok előjegyzés és azok módosítása miatt, túl nagy hangterjedelműek, vagy nem elég izléses a dallamuk. Volt olyan ének is, melynek a szövege teológiailag nem felelt meg, ezen látszólag könnyebb segíteni, de nagyon nehéz bevezetni a módosított szöveget.

Az énekek feldolgozásának, hangszeres kíséretének is méltónak kell lennie, erre hivatkozva sokan tiltakoznak a gitáros misék ellen. Ezen a zenei területen is önmérsékletre, tisztításra, nemesítésre, válogatásra van szükség.

A nagyon tiltakozók visszagondolhatnak arra, hogy kezdetben az orgona is

frivol hangszer volt, az ókorban szó-
rakoztatásra szolgált, csak a 600-as
évek végén alkalmazták császári, püs-
pöki tekintély emelésére, még később
templomi szertartások kísérésére.
Technikai fejlesztésre, az alkalmazott
zene finomítására és kizárólagossá té-
telére volt szükség, hogy ez megtör-
ténhessen.

A liturgikus ének és zene másik fel-
adata az, hogy szolgál az embernek.
Értelmünkön kívül érzelmeinkre is
hat, ezért jobban megértjük a zenével
kísért mondanivalót, és teljesebben ki-
fejezhetjük érzelmeinket.

A II. Vatikáni zsinat előtti időkben la-
tin nyelven folyt a misézés, a nép
nagy része nem értette a szöveget, se-
gítségül jöttek a szentmise követésé-
ben az anyanyelven írott népelemek,
melyek szinte mind a szentmise része-
it követő versszakokból álltak. A Ho-
zsannában többnyire ilyen énekeket
találunk. Az újabb kiadvány, az Ének-
lő Egyház már több liturgikus éneket

tartalmaz a népelemek kivül, szá-
mítva a híveknek az anyanyelvi misé-
ken való tevékeny részvételére.

Szerencsés az a templom, ahol van
orgona, van kántor, vannak a népe-
lek megtámogatására énekesek, talán
még énekkar is. Jönnek a fiatalok is a
maguk ízlése szerinti gitáros énekeik-
kel. És szerencsés az a templom, ahol
a hívek is mindannyian szívből éne-
kelnek.

Befejezésül imádkozzuk, énekeljük el
a 150. zsoltárt:

*Dicsérjétek az Urat szentélyében,
dicsérjétek a hatalmas égboltozaton!
Dicsérjétek hatalmas tetteiért,
dicsérjétek, mert nagysága végtelen.
Dicsérjétek őt harsonaszóval,
dicsérjétek lanttal, citerával.
Dicsérjétek dobbal és körtánccal,
dicsérjétek citerával és fuvalával.
Dicsérjétek őt zengő cimbalommal,
dicsérjétek bűgő cimbalom hangjával,
Minden lélek az Urat dicsérje!*

Molnár Istvánné

KÖZÖSSÉGEINKRŐL – KÖZÖS ÉLETÜNKRŐL

Lázár Ervin meséi

Az elmúlt időszakban a gyerekekkel két rövid kis előadást is tartottunk. A nyári mesetáborban Lázár Ervin Szegény Dzsoni és Árnika meséjéből a tizenkét test-
vér történetét játszottuk el, idén februárban a farsangon pedig szintén Lázár Ervin
Vacskamati virágját adtuk elő.

Miért pont Lázár Ervin? Bennem is felmerül a kérdés, amikor újabb mesét kere-
sek, és próbálok is más szerzőket találni, de úgy érzem, hogy Lázár Ervin még
mindig nem mondott el mindent (nekem) nekünk. Meséiben ott van a nagyszerű

humor, de azért érezzük azt is, hogy mélyebb dolgokra nyitja fel a szemünket, ha még figyelmesebbek vagyunk.

Szereplői olyanok, mint mi, akár a közösségen belül is. Nagyon különbözőek, egy-egy eseményhez másképp állnak hozzá, ki-ki a saját elgondolása szerint. Eből persze gondok fakadnak, de tudnak végül mégis egymáshoz simulni, és ha kell, meggyőzhetőnek maradni. Néha esetlenek, csetlenek-botlanak, hiányzik belőlük a mindenkit ámulatba ejtő ügyesség, bölcsesség, még sokszor a jószág is. Mikkamakka meg is fogalmazza ezt: „Hát... majdnem mindent tudok, avagy majdnem tudok mindent, vagyis hogy mindent *majdnem* tudok.” Mi emberek folyton arra vágyunk, hogy nagyszerűek legyünk, elismerjenek, nagyra tartsanak minket, de sokszor együgyűek, egyszerűek tudunk csak maradni. A szereplőknek – különösen Bruckner Szigfridnek és Aromónak – igen határozott véleményük van; egyéni, néha butácska ötleteikhez egyikük–másikuk a végletekig tudna ragaszkodni, ha nem akadna mindig köztük valaki, akár Mikkamakka, akár Dömdödöm, aki a másik meghallgatására, megértésére késztené. A legutóbbi mesében az egyik kedvenc jelenetem, amikor Bruckner Szigfrid nagy dölyfösen kijelenti, hogy el kell venni Vacskamatitól a virágját, mert nem törődik vele. Dömdödöm azonban megvédi a szeles macskalányt, és a virág döntheti el, hogy marad-e Vacskamatinál vagy sem. Végül marad. Miért? Mert szereti.

A mesék végére a Négyszögletű Kerek Erdő lakói mindig kedvessé szelídülnek, mert ösztönösen élik, hogy minden történetünknek a lényege az irgalom és a szeretet. És ők nagyon szeretik egymást. Hogy miért szeretik egymást? Ezt nekünk is sokszor nehéz megfogalmazni, hogy miért is szeretjük a másikat, amikor anynyira, de annyira különbözőek vagyunk, és ezek a különbségek olyan nehezek. Vacskamati virágjának válasza egyszerű: CSAK. Csak mert így jó, csak mert mégis így jó.

Kuba Kati

Közösségben gyógyulni – a betegek kenetének kiszolgáltatása

A betegek kenetének felkészülési alkalmán, március 3-án egyértelművé vált számomra, hogy milyen nagy éhség van bennünk a személyes találkozásokra. A beszélgetések alkalmával kifejezésre került a vágy az egyéni gyógyuláson túl az emberi kapcsolatok megújulására. A betegek és a szegények az egyház életében nem terhek vagy megoldandó ügyek, hanem valódi arccal rendelkező emberek, akik sajátos élethelyzetükben is a közösségünket alkotják. Nem betegek vannak köztünk, hanem testvérek, akik a betegség terhét hordozzák. Jelenlétük minősége a közösségben megmutatja, hogy mennyire járja át az emberszerető Isten gondolkozásunkat és egész emberi valónkat.

Karesz atya

Énekelt keresztúton Jézus nyomában

Idei nagybőjti újságunk verseit Sillye Jenő–Kovács Gábor *Keresztút* című dalciklusából válogattuk. Kovács Gábor papköltő szövegeit Sillye Jenő zenésítette meg. A darab ősbemutatója 1977-ben volt, 1991-ben pedig lemezen is megjelent. A 14 dal a hagyományos keresztutak stációit követve mutatja be Jézus szenvedéstörténetét. Ilyenkor, a nagybőjti időben több templomban is felcsendülnek a *Keresztút* dallamai – nálunk, a MÁV-telepen is hagyomány már az egyik pénteki keresztutat ezekkel a dalokkal végigjárni, végigélmélkedni. Idén március 23-án hallgathatják meg a testvérek a *Keresztutat* a Cor Jesu gitáros kórus előadásában.

Megint elestél

Az ember mindig elesik,
fölemeli arcát a fénybe,
aztán megbotlik egy kicsit
és odalesz minden reménye.

Az ember mindig elesik.
Évek és évezredek óta
sötét hatalmak leverik
megkínzott arcával a porba.

Az ember mindig elesik.

Az ember mindig elesik.
Emberfia, miközénk jöttél,
vonszoltad a Föld terheit,
most megpihensz a földi rögnél.

Kit a fájdalom leterít,
odaesik ahová estél,
az ember mindig elesik,
így lesz veled örökre, testvér.

Így lesz veled örökre, testvér.

Plébániánk 2017-es évének beszámolója

Kedves Hívek! Plébániánk képviselőtestülete rendszeresen összeül (általában kéthavonta), és aktuális ügyeinket, feladatainkat egyezteteti; igyekszik ezeket a célokat a lehetőségekhez képest költséghatékonyan elérni. Beszámolóinkban röviden visszatekintünk tavalyi évünkre, hogy ilyen formában is tájékoztassuk a közösséget. 2017-ben templomunk felújítása tovább folytatódott. Elkészült a templomteret leválasztó új üvegfal, amely kettős célt szolgál: egyrészt az időközben megtelt urna-termet jelentősen kibővíti, másrészt télen a hétköznapi szentmisék számára kifűthető teret biztosít. Elkészült 9 új színes ólomüveg ablak (sőt, újságunk megjelenésére már a 10., utolsó üvegablak is a helyére került), melyek a 20. századi magyarság boldoggá avatott vagy avatás előtt álló vértanúit és hitvallóit ábrázolják. Beszereztük az új orgonát, amit az őszi plébániai napon – megszentelése után – használatba is vettünk Lengyel Zoltán orgonaművész koncertjével egybekötve.

Közösségi életünk hagyományos eseményei közül kiemelkedett az elsődíjazás, melyen tavaly 11 gyermek járulhatott a szentséghez. A júliusi hittantábor minden korábbinál nagyobb létszámmal ezúttal Hegykőn zajlott; az eddigi, mára kinőtt helyszínen, Vászolyon fiatal családjaink táboroztak. A táborozáshoz az önkormányzat közel egymillió forintos támogatást biztosított.

A hittanos gyermekek számára nyomtatott misenapló készült, mellyel követhető a szentmiséken való részvétel. Plébániai honlapunk (www.xvjszp.hu) és Facebook-oldalunk (www.facebook.com/xvjszp) rendszeres olvasóközönsége örömdetes módon gyarapszik, immár 350 állandó követőnk és ismerőseik olvassák hétről hétre híreinket, közleményeinket, nézik meg képes beszámolóinkat közös életünk eseményeiről.

A 2018-as ill. következő évekre vonatkozó terveink között szerepel a templomfűtés korszerűsítése, a nyári kánikulában is megfelelő szellőzés kialakítása, hogy minden időben elviselhető komfortot tudjunk biztosítani; tervezzük a kóruson a régi orgona díszsípjainak felújítását, a mosdó felújítását, valamint a templomkert rendbetételét is.

Kérjük a kedves híveket, hogy a közösséget érintő ötleteiket, javaslataikat jelezzék nekünk, mivel a testvérek igényeinek szem előtt tartásával kívánjuk a jövőben is szolgálni a plébánia közösségét.

Repcsik Gyula atya, Neruda Károly atya és a képviselőtestület

Szentségimádás iskolája indul

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve az országban egyre több helyen szerveznek Szentségimádás iskoláját. Ez olyan imaiskola, ahol imádkozni tanulunk, ahol megtanulhatjuk, hogy mit is kezdjünk szentségimádáskor az Oltáriszentség jelenlétében a szent csenddel, és mit mondjunk Jézusnak, hogy személyes, baráti kapcsolatunk alakuljon ki vele. Tavaly jártunk ilyen imaiskolába, s tapasztalatunk szerint nagyon áldásos. Szeretnénk, ha többen is részesülhetnének ebből az áldásból, ezért tervezzük, hogy húsvét után templomunkban Szentségimádás iskoláját indítunk. A kezdés időpontja: április 30. Szeretnénk kéthetente hétfőn esténként a szentmise után (kb. 18.45-től) találkozni. Az adott időben majd hirdetjük is az alkalmakat.

Mi is a Szentségimádás iskolája? 12 alkalomból álló találkozás, ahol az esti 6 óras szentmise után meghallgatunk egy rövid előadást az Oltáriszentségről a szentségimádással kapcsolatosan, majd a hallottakat gyakorolhatjuk is az utána következő szentségimádás során.

Ezek az előadások segítik az Úr Jézussal való találkozást, a kapcsolatteremtést vele, aki az Eucharishtiában jelen van. Az előadások egymásra épülnek, de bármikor lehet csatlakozni. A feltámadt Jézussal való kalandra hívunk benneteket!

Mindenkit szeretettel várunk:

Menkó Ágnes és Baranyai Boróka

Ablakok – életrajzok 5.

Templomunkban immár valamennyi színes üvegablak a helyére került, rajtuk a 20. századi magyarság boldoggá avatott vagy avatás előtt álló, vértanúként vagy hitvallóként tisztelt nagy alakjai szerepelnek. Alkotóik Tóth Erzsébet, Szabó Katalin és Sós Károly üvegfestők. Sorozatunk záró részében a 10. üvegablakon látható, Újpest-Rákospalotához is kötődő Sándor István életrajzát mutatjuk be.

Boldog Sándor István vértanú, szalézi testvér; emléknapja június 8.

Sándor István 1914-ben született MÁV segédmunkás családban Szolnokon. Vas-észtergyósnak tanult, tagja volt a Szívgyárdának, rendszeresen ministrált, és megragadta Don Bosco és a szalézi lelkiség. 1936-ban, 22 évesen kezdett el nyomdásztként dolgozni a rákospalota-újpesti Clarisseumban, amely rendház és szegény családok fiúgyermekreit befogadó nevelőintézet volt, majd felvételét kérte a rendbe is. A kollégiumban lakó nyomdásztanulók nevelője lett, de sokat foglalkozott a ministránsokkal is. 1940-ben tette le első fogadalmát, majd híradóként szolgált a II. világháborúban, megjárta a Don-kanyart is, a háború végén pedig amerikai fogságba került. Szerencsés hazatérése után 1946-ban letette az örökfogadalmat, és fontos csoportvezetői, szervezői szerepet vállalt a Katolikus Ifjak

Országos Egyesületében (KIOE), foglalkozott az ifjúsággal, különösen a Clarisseumban nevelt fiatalokkal. 1948-ban azonban államosították a Don Bosco nyomdát, ekkortól sekrestyésként szolgált, majd 1950-ben feloszlatták a szerzetesrendeket is. Ő továbbra is tartotta a kapcsolatot a csoportjába tartozó fiatalokkal, annak ellenére, hogy a katolikus ifjúsági szervezeteket betiltották, és hogy régi tanítványai közül többeket besoroztak az ÁVH-ba: hittanórákat tartott, kirándulásokat szervezett, még az ávós katonai szolgálatukat teljesítőkkal is levelezett, nem adta fel a lelki gondozásukat. Rendjének vezetői megszervezték külföldre szökését, de ő nem akarta magára hagyni a csoportját, ehelyett álnéven vállalt munkát egy gyárban. A hatalom számára a munkásfiatalokkal korábban is foglalkozó, és ezt a szoros kapcsolatot az új rendszerben is ápoló szaléziak különösen veszélyes ellenfélnek tűntek, ezért több szalézi szerzetes és az ÁVH-n belül szervezkedő fiatal férfi és nő ellen 1952-ben koncepciót per indítottak. Sándor Istvánt letartóztatták, bebörtönözték, megkínozták, majd halálra ítélték. A szalézi testvér hitét itt sem tagadta meg, erőt és békét merített belőle és tartotta a lelket fogolytársaiban egészen 1953. június 8-i kivégzéséig. Utolsó szavaival szerzetes-társaihoz fordult: „Bocsánatot kérek.” A katolikus egyház Sándor Istvánt a hitét önmagát feláldozó vértanúnak tartja, boldoggá avatási eljárása 2006-ban indult el, maga az avatás pedig 2013-ban történt a budapesti Szent István bazilika előtt. 2014 óta szülővárosának, Szolnoknak a védőszentje is.

„Rendalapítóm sem menekült el soha a feladatok elől, nekem is vállalnom kell minden körülmények között az ifjak megmentését.”

Beteljesedett

Gyötrelmeinket megízlelted,
fenéig ittdad a kelyhet,
egy csöppje sem maradt.
A gonosztevők közé számítottak,
az élet útját megnyitottad,
átverték oldalad.

Fuldokolva vívtad a harcot,
eltorzult gyönyörű arcod,
és alvadt vér borít.
Örökös bélyegül viseli néped
a sóhajt, vért és verítéket,
haláloed kínjait.

Oldaladból vér és víz fakadt,
moss benne tisztára minket!
Odaadtad értünk önmagad,
elvetted vétkeinket.
Mély a pokol, leszálltál bele,
fenéig ittdad a kelyhet,
homlokunkon keresztet jele,
szívünk szívedbe rejtet.

Fény, kémia és példabeszéd: hogyan készültek templomunk új üveglakjai

Nem példa nélkül való, ha egy képzőművészt felkérnek: készítsen valamilyen műalkotást egy szakrális épületbe. Ha van egy kis szerencséje, nem kell túl sok korláttal számolnia, csak a tehetsége, fantáziája jelenthet határt. Nem példa nélküli, de ez a ritkább. A jellemző inkább az, ha például egy új templom építésze pontosan meghatározza a díszítendő tér vagy felület elhelyezkedését, a készülő műalkotás méretét, forma és színvilágát, ikonográfiai tartalmát. A művész legtöbbször egy konkrét megbízó kívánságát teljesíti, legyen az építészmérnök vagy akár egy templomhoz tartozó hívek közössége. Ezért az üveglak készítőik – szemben az autonóm alkotókkal – inkább iparművészként, díszítőművészként tekintenek magukra, és munkájukat alkalmazott művészetnek, még inkább mesterségnek gondolják. Sőt, azt sem árt hozzátenni, hogy a különböző munkafázisok által megkívánt kompetenciák miatt ez a tevékenység még ráadásul csapatmunka is.

Persze, ha nincsenek is éles határok az autonóm képzőművészet és az iparművészet között, azért vannak különbségek. A képzőművész megteheti, hogy olyannak álmódja meg mondjuk Szent Mihály arkangyalt vagy Szent Margitot, amilyenek csak akarja. Neki elegendő, ha rajzol egy bármilyen tizenéves forma fiút, kezében egy szál liliommal, és máris mindenki számára megidézte Szent Imre alakját. A MÁV-telepi templom ablakaiban viszont olyan valós személyeket kellett megjeleníteni, akik alig néhány évtizede még itt éltek közöttünk, rengeteg fénykép van róluk, mindenki tudja, hogyan néztek ki. Itt az nem járható út, hogy valamilyen stilizált attribútumról majd csak felismerhetővé válnak. Nincsenek is attribútumaik. Őket bizony valóságúen illik ábrázolni. Próbálkozások persze vannak. A győri egyházmegye területén jónéhány templomba készültek már Boldog Apor Vilmost megjelenítő üvegfestmények. Ezeknél kötelező tartalmi elem egy géppisztoly és/vagy egy géppisztolyos szovjet kiskatona ábrázolása. Szóval, lehet ezt sokféleképpen csinálni. Bizonyára a távoli jövőben is készülnek majd üveglakok ebben a témában, és az utókor üvegművészei akkor majd a mai ablakokra és azok készítőire fognak hivatkozni, hogy ebben időszakban milyen rajzi környezetben jelenítették meg a kor tiszteletreméltóit.

Sok kérdést kellett megválaszolni a MÁV-telepi ablakok készítése előtt. Kell-e a templomban található jellegzetes motívumokból felhasználni valamely részletet, ezzel mintegy összefűzni az ablakokat a templombelső grafikai világával? Hol legyenek a hangsúlyok? Az ábrázoltak papi, egyházfői mivoltán vagy a hétköznapi emberi minőségükön? Valós környezetbe helyezzük őket (valahol álljanak, valamin üljenek) vagy lebegjenek? Végül is a sokféleség mellett született döntés. Az egyházi személyiségek közül mindenki egy kicsit eltérő ornátusban van. Ahol volt püspöki címer és volt ismert jelmondat, ezek felkerültek az ablakra. Szintén felke-

rültek azon templomok távlati képei, melyek a legszorosabban köthetők az ábrázolt személy hitéletéhez.

A színekkel kapcsolatban sem impressziók döntöttek. Az üveganyagban általában szerényebb lehetőségek rejlenek, mint egy festőművész palettáján. Így inkább azok a fontosabb szempontok, hogy egy templom északi, észak-keleti ablakai sokkal kevesebb fényt kapnak, mint a naposabb oldal, és többnyire ilyen megfontolásból választ az alkotó világosabb, illetve sötétebb színeket.

Az iparművész az ablak készítése közben kevésbé gondol a rajzi eszközök (vonalak, színek, formák) mögöttes jelentéstartalmára. Minden sokkal profánabbnak tűnik az egész folyamat alatt. Végig azt gondoljuk, hogy a fizika, kémia, az anyagban lévő lehetőségek irányították a kezünket, szemünket. Azután fölkerül a kép a végleges helyére, és egyszer csak eljön egy pillanat, amikor a színes üvegfestmény hirtelen példabeszéddé, üzenetté változik át. Azt pedig, hogy honnan jön az üzenet, a képeken alig észrevehetően, sziluettként megjelenő angyaloktól tudjuk.

Tóth Erzsébet, Szabó Katalin és Sós Károly üvegfestők

Kő

Jól göngyölgétek lepedőbe,
ki ne jusson a levegőre,
nagy követ tegyetek elébe,
elő ne jöjjön újból élve!

Pecsétet tegyetek a kőre,
tanácsos őrizkedni tőle,
őrség álljon a kő elébe,
elő ne jöjjön újból élve!

Legyen eltemetve örökké,
nevét se említsétek többé,
kiömlött már a szíve vére,
elő ne jöjjön újból élve!

Sejtitek-e a sírok nyitját?
Sejtitek-e a húsvét titkát?
Pecsétnek, kőnek haszna nincsen,
hatalmasabb az élő Isten!

Mi haszna kő, mi haszna őrség?
Minden zárat nevetve tör szét?
Feltöri a halál pecsétjét,
nem tartja fogva a sötétség!

Alszik a kő, alszik az éjben,
alszik az Úr a néma mélyben,
alászallt a mélység ölére,
a mélységből bukkan fel élve!

Főpapok és nép vénei,
semmit sem ér az a kő,
megnyílnak a sír mélyei,
ha eljön az idő!
Megöltétek az élet Urát,
de fénye ragyog a sírkövön át,
és élni fog, élni fog ő!

MISEREND A NAGYHÉTEN ÉS A HÚSVÉTI IDŐBEN

Március 25. <i>Virágvasárnap, Az Úr szenvedésének vasárnapja</i>	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén barkaszentelés, körmenet a templomban, passió a Jézus Szíve Kórus előadásában.
Március 29. <i>Nagycsütörtök</i>	Este 6 órakor szentmise az Utolsó vacsora emlékére . Utána oltárfosztás, majd egy óra virrasztás.
Március 30. <i>Nagypéntek</i>	8–20 óráig nyitva áll a templom. 8 órától gyóntatás, 9 órától keresztút. Délután 3 órakor kezdődik az Úr szenvedésének ünneplése .
Március 31. <i>Nagyszombat</i>	Reggel 9 órától nyitva áll a templom, egész nap lehet imádkozni a szentsírnál. Este fél 8-kor kezdődik a húsvéti vigília , tűzszentelés, szentmise. A mise végén feltámadási körmenet.
Április 1. <i>Húsvétvasárnap, Krisztus feltámadása</i>	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén megáldjuk a húsvéti ételeket, a mise után tojáskeresés gyermekeknek a templomkertben.
Április 2. <i>Húsvéthétfő</i>	Csak délelőtt 10 órakor mondunk szentmisét.
Április 8. <i>Az Isteni Irgalmasság vasárnapja</i>	Vasárnapi miserend. 10 órakor ministránsavató szentmise, a Cor Jesu ifjúsági gitáros kórossal.
Május 13. <i>Urunk mennybemenetele</i>	Vasárnapi miserend. Elsőáldozás a 10 órai szentmisén.
Május 20. <i>Pünkösdivasárnap</i>	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmise után gyermeknap palacsintázás a Közösségi házban.
Május 21. <i>Pünkösdhétfő</i>	Csak reggel 8 órakor mondunk szentmisét.
Június 3. <i>Krisztus Szent Teste és Vére, Úrnapja</i>	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén úrnapi körmenet, időjárástól függően a templomkertben.
Június 8., péntek <i>Jézus Szent Szíve, templomunk búcsúnapja</i>	Szentmise reggel 8 órakor. Búcsúnapunkat a vasárnapi 10 órai szentmisén ünnepeljük.
Június 17. <i>Évközi 11. vasárnap</i>	Vasárnapi miserend. 10 órakor tanévzáró Te Deum mise, a Cor Jesu ifjúsági gitáros kórossal.

Friss híreink megtalálhatók az interneten: www.xvjszp.hu és www.facebook.com/xvjszp

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva.
Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.